

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 13 lutego 2017 r.

Poz. 1213

WYROK NR III SA/PO 1200/15
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 25 lutego 2016 r.

**w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie
w strefie płatnego parkowania oraz ustalenia sposobu ich pobierania**

Na podstawie

Sygn. akt III SA/Po 1200/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym

Przewodniczący Sędzia WSA Szymon Widłak

Sędziowie WSA Walentyna Długaszewska

WSA Marek Sachajko (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Błoszyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 roku

przy udziale

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim

na uchwałę Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego

z dnia 28 czerwca 2012r. nr XXI/221/2012

w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie
w strefie płatnego parkowania oraz ustalenia sposobu ich pobierania

1. stwierdza nieważność § 11 pkt 5 załącznika nr 3 oraz pkt 5 c załącznika nr 2 zaskarżonej uchwały,
2. w pozostałym zakresie skargę oddala.

Sygn. akt III SA/Po 1200/15

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 listopada 2015r. Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego Nr XXI/221/2012 z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia stawek opłat za parkowanie w strefie płatnego parkowania oraz ustalenia sposobu ich pobierania (zwaną dalej również jako "zaskarżona uchwała") zarzucając jej istotne naruszenie prawa materialnego tj. § 135 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908) oraz art. 13b ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 t.j. ze zm.) poprzez:

- wprowadzenie trybu reklamacyjnego (§ 16 i 17 załącznika nr 3 do zaskarżonej uchwały),
- określenie trybu egzekucji opłat dodatkowych (§ 11 pkt 5 załącznika nr 3 do zaskarżonej uchwały oraz pkt 5c załącznika nr 2 – Cennik opłat za parkowanie pojazdami samochodowymi na drogach publicznych w Ostrowie Wielkopolskim),

a tym samym przekroczenie zakresu ustawowego upoważnienia do ustanowienia aktu prawa miejscowego.

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności § 11 pkt 4, § 16 i § 17 załącznika nr 3 oraz 5c załącznika nr 2 zaskarżonej uchwały.

W uzasadnieniu Prokurator stwierdził, że w ustawie o drogach publicznych nie ma umocowania dla organów gminy do wprowadzenia trybu reklamacji, w sytuacji kwestionowania przez obywateli prawidłowości wezwania do uregulowania opłaty dodatkowej za postój w strefie płatnego parkowania bez uiszczenia należnej opłaty. W szczególności taka regulacja nie mieści się w pojęciu „sposobu pobierania opłat”. Ustawa o drogach publicznych nie zawiera definicji rozumienia tego terminu. Zdaniem Prokuratora chodzi tu o uregulowanie takich czynności, jak techniczna i organizacyjna metoda uiszczenia opłaty czy sposób potwierdzenia faktu uiszczenia opłaty, tj. wydanie parkującemu stosownego potwierdzenia w tym zakresie. W tym znaczeniu „sposób pobierania opłat” nie obejmuje sytuacji opisanej w § 16 i 17 uchwały, nie mieści się także w dopuszczalnych regulacjach dotyczących strefy płatnego parkowania. Zdaniem Prokuratora zapisy § 16 i 17 wykraczają poza ustawowe granice kompetencji uchwałodawczych gminy w omawianym zakresie.

Także przewidziany w uchwale tryb postępowania w razie nieuiszczenia przez zainteresowanego opłaty dodatkowej - § 11 pkt Regulaminu oraz pkt 5c Cennika opłat – wskazujący na możliwość wszczęcia egzekucji administracyjnej ze wszystkimi jej konsekwencjami w przypadku zaistnienia takiej sytuacji nie mieści się w ramach uprawnienia Rady. W ustawie o drogach publicznych wprost wskazano, że opłaty te podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 40d ust. 2). W toku takiego postępowania zainteresowany uzyskuje prawo do kwestionowania prawidłowości obciążenia go opłatą dodatkową poprzez zgłoszenie ewentualnych zarzutów przeciwko tytułowi egzekucyjnemu. Ustawodawca nie przewidział innego sposobu kwestionowania prawidłowości nałożenia opłaty dodatkowej, a tym samym nie upoważnił gmin do samodzielnego regulowania tej materii.

Dodatkowo Prokurator zauważył, że niezgodnie z obowiązującymi przepisami określono w załączniku nr 3 do uchwały sposób oznakowania strefy płatnego parkowania. Rada Miejska ustaliła, że strefa ta będzie oznaczona jedynie znakami pionowymi D-44 i D-45, odpowiednio przy wjeździe do strefy i przy wyjeździe z niej. Strefa powinna być zaś oznakowana również znakami poziomymi i winno to być wskazane w uchwale.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska Ostrowa Wielkopolskiego wniosła o jej oddalenie.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze Prokuratora Rada wskazała, że określając tryb reklamacyjny nie przekroczone upoważnienia ustawowego. W szeregu miast Polski ustanowiono tryb reklamacyjny. Z kolei zapis § 11 pkt 5 regulaminu jest tylko informacją dla osób parkujących w strefie płatnego parkowania o trybie egzekucji opłat za parkowanie, a nie określeniem trybu ich egzekucji. Tryb egzekucji wynika wprost z art. 40d ustawy o drogach publicznych. Rada podkreśliła również, że

w momencie podejmowania uchwały nie obowiązywało rozporządzenie z dnia 23 września 2013 r. Strefa funkcjonująca w Ostrowie Wielkopolskim jest oznakowana znakami poziomymi i pionowymi zgodnie z cytowanym wyżej rozporządzeniem. W przypadku zmiany uchwały lub uchwalenia nowej stosowne zapisy o jej oznakowaniu zostaną wprowadzone.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna jedynie w części.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 t.j. ze zm.) – zwanej dalej: "p.p.s.a.", sąd administracyjny bada legalność zaskarżonego aktu, to jest jego zgodność z prawem materialnym określającym prawa i obowiązki stron oraz prawem procesowym regulującym postępowanie przed organami administracji publicznej i oceny tej dokonuje w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy.

Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest uchwała Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego z dnia 28 czerwca 2012 r. nr XXI/221/2012 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie w strefie płatnego parkowania oraz ustalenia sposobu ich pobierania.

Zaskarżona uchwała, została wydana na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015r., poz. 1515 t.j. ze zm., zwana dalej u.s.g.) oraz art. 13b, 13f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 460 t.j. ze zm., zwanej dalej u.d.p.).

W niniejszej sprawie skargę na uchwałę wniósł Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim.

W aspekcie procesowym – na podstawie art. 50 § 1 p.p.s.a. uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny, prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka oraz organizacja społeczna w zakresie jej statutowej działalności, w sprawach dotyczących interesów prawnych innych osób, jeżeli brała udział w postępowaniu administracyjnym.

Zgodnie z art. 51 § 3 p.p.s.a. Prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka mogą wnieść skargę w terminie sześciu miesięcy od dnia doręczenia stronie rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej, a w pozostałych przypadkach w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie aktu lub podjęcia innej czynności uzasadniającej wniesienie skargi. Jednakże ww. termin nie ma zastosowania do wnoszenia skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy.

Z kolei zgodnie z art. 13b ust. 3 u.d.p. rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania.

Przedmiotowa uchwała Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego posiada charakter aktu prawa miejscowego.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej akty prawa miejscowego zalicza do źródeł prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów które je ustanowiły. Według art. 94 Konstytucji, akty prawa miejscowego mogą być stanowione przez organy samorządu terytorialnego oraz organy administracji rządowej na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego. Ponadto art. 7 Konstytucji wskazuje, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Z przedstawionych uregulowań wynika, że zakres i treść prawa miejscowego uwarunkowana jest normami ustalonymi w aktach wyższego rzędu. Podstawą prawną stanowienia aktów prawa miejscowego jest bowiem upoważnienie zawarte w ustawie co przesądza o ich zależności, w stosunku do aktów normatywnych wyższej rangi, pozycji w hierarchii źródeł prawa. Każdorazowo zatem, w akcie rangi ustawowej, musi być zawarte upoważnienie (delegacja) dla rady gminy dla podjęcia aktu prawa miejscowego. Zasada ta znajduje też potwierdzenie w art. 40 ust. 1 u.s.g. Przy ocenie aktu prawa miejscowego należy mieć zatem na względzie, że akt ten nie może naruszać nie tylko regulacji ustawy

zawierającej delegację do jego ustanowienia, ale również przepisów Konstytucji, oraz innych ustaw pozostających w pośrednim lub bezpośrednim związku z regulowaną materią. Wszelkie normy dotyczące konstytucyjnych praw i wolności człowieka zastrzeżone są wyłącznie dla ustaw nie mogą być regulowane aktami niższego rzędu.

W doktrynie wskazuje się, że upoważnienie do stanowienia aktów prawa miejscowego może przybrać postać delegacji szczególnej lub generalnej. Szczegółowe upoważnienie ustawowe określa materię, która może być przedmiotem regulacji w drodze aktu prawa miejscowego i organy kompetentne do jego wydania. Najczęściej upoważnienie to dotyczy materii, która jest ogólnie uregulowana w ustawie, a organom terenowym pozostawione zostaje uregulowanie kwestii szczegółowych.

Ponadto zgodnie z § 135 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908 ze zm.) w uchwale i zarządzeniu zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o których mowa w § 134 pkt 2.

Należy wskazać, że zakres regulacji zaskarżonej uchwały wynika z art. 13 b ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, który przewiduje, że rada gminy (rada miasta) może ustalić strefę płatnego parkowania. Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:

- 1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł;
- 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;
- 3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

Zgodnie natomiast z art. 13 f ust. 1 i 2 u.d.p. za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się opłatę dodatkową. Rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 50 zł.

Rada gminy nie ma prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, ani też podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Uchwalając akt prawa miejscowego, w oparciu o normę ustawową, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Organ stanowiący ma obowiązek ścisłej interpretacji normy upoważniającej, nie może domniemywać swej kompetencji, dokonywać wykładni rozszerzającej czy wyprowadzać kompetencji w drodze analogii. Odstąpienie od wskazanych reguł narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym, a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa.

Rada Miejska Ostrowa Wielkopolskiego w pkt 5 c Załącznika nr 2 do Uchwały oraz w § 11 pkt 5 Załącznika nr 3 do Uchwały wskazała na tryb egzekucji opłat dodatkowych. Ustalono, że nieuiszczone opłaty dodatkowe w terminie 9 dni od dnia zdarzenia (wystawienia wezwania - raportu) podlegają egzekucji administracyjnej wraz z należnymi kosztami takimi jak: koszt upomnienia.

Należy wskazać, że wskazywanie sposobu egzekucji należności z tytułu opłat dodatkowych nie należy do kompetencji rady gminy (miasta). Tryb egzekucji opłat dodatkowych został uregulowany w art. 40 d ust. 2 u.d.p., który stanowi, że opłaty, o których mowa w art. 40 ust. 3, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1, oraz kary pieniężne, o których mowa w art. 13k ust. 1 i 2, art. 29a ust. 1 i 2 i art. 40 ust. 12, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Stwierdzając nieważność pkt 5 c Załącznika nr 2 do Uchwały oraz § 11 pkt 5 Załącznika nr 3 do Uchwały, Sąd podzielił argumenty Prokuratora, że stanowią one wyjście poza zakres upoważnienia ustawowego, albowiem art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych, stanowiący podstawę prawną do podjęcia zaskarżonej uchwały, nie upoważnia organu samorządowego do ustanawiania trybu dochodzenia należności z tytułu opłat dodatkowych, a jedynie do określenia wysokości i sposobu jej pobierania. Nie można uznać, że w zakres określenia sposobu pobierania opłat wchodzi również wskazanie na przymusowe ściągnięcie zaległych opłat w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Nie

zasługuje przy tym na uwzględnienie argument, że wskazane przepisy zostały zamieszczone w uchwale jedynie w celach informacyjnych. Podkreślenia wymaga bowiem, że powtórzenie w akcie prawa miejscowego czyli akcie podustawowym treści regulacji ustawowej należy ocenić jako naruszające zasady prawidłowej techniki legislacyjnej (art. 2 Konstytucji konstytuujący zasadę demokratycznego państwa prawnego oraz § 18 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", por. np. wyroki TK z dnia 11 grudnia 2000r., U 2/00, OTK 2000, nr 8, poz. 296; z dnia 8 października 2002r., K 36/00, OTK-A 2002, nr 5, poz. 63; z dnia 14 października 2002r., U 4/01, OTK-A 2002, nr 5, poz. 64 oraz z dnia 24 marca 2003r., P 14/01, OTK-A 2003, nr 3, poz. 22), mogące prowadzić do tego, że organy stosujące prawo będą w drodze interpretacji nadawać tym powtórzeniom nowe znaczenie normatywne, odmienne od znaczenia przepisu powtarzanego i w obrocie prawnym znajdują się przepisy wyrażające nie to, co było intencją ustawodawcy (por. np. uchwałę SN z dnia 26 listopada 1993 r., III CZP 63/93, OSNC 1994, nr 6, 132; wyrok SN z dnia 8 maja 1970 r., I CR 48/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 65).

Takie powtórzenie jest co do zasady niedopuszczalne i stanowi rażące naruszenie prawa (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 30 czerwca 2011 r., sygn. akt IV SA/PO 431/11, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, na stronie internetowej www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

W orzecznictwie sądów administracyjnych sformułowany został pogląd o możliwości powtórzenia zapisów ustawowych w akcie prawa miejscowego, ale z tym zastrzeżeniem, iż to powtórzenie miałooby formę przytoczenia treści in extenso i nastąpiłoby z jednoczesnym powołaniem się na konkretny, powtarzany przepis ustawy (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 31 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/Wr 745/06, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, na stronie internetowej <http://www.orzeczenia.nsa.gov.pl>). Niemniej, przyjmując dopuszczalność powtórzeń na wskazanych powyżej warunkach, wskazać należy, iż kontrolowana uchwała ich nie spełnia.

W świetle powyższych rozważań należy uznać, że wskazując tryb dochodzenia należności z tytułu opłat dodatkowych uchwałodawca wykroczył poza kompetencje przyznane mu w ustawie o drogach publicznych. Dokonał bowiem powtórzenia odesłania zawartego w art. 40d ust. 2 u.d.p. Określenie sposobu pobierania opłaty oznacza zasady, formy, ogół czynności technicznych pozwalających na opłacenie tej dodatkowej opłaty. Określenie trybu egzekucji opłaty dodatkowej nie mieści się zaś w tym zakresie. Wskazuje raczej na konsekwencje nieuiszczenia opłaty w wyznaczonym terminie.

W powyższym zatem zakresie skarga Prokuratora okazała się zasadna.

Sąd nie stwierdził naruszenia prawa w pozostałych zaskarżonych przepisach uchwały o ustaleniu strefy płatnego parkowania.

W szczególności nie naruszały prawa przepisy § 16 i 17 Załącznika nr 3 ustanawiające możliwość kwestionowania wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej. W ocenie Sądu taka regulacja zawarta w akcie prawa miejscowego nie zmienia treści ustawy (art. 13f ust. 1 u.d.p.). Opłata dodatkowa powstaje z mocy prawa i ustawodawca nie przewidział żadnych środków odwoławczych od wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej. Dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014, poz. 1619 t.j. ze zm.), wszczętego po uprzednim doręczeniu zobowiązanemu upomnienia, możliwe jest wniesienie zarzutu, którego podstawę może stanowić m.in. nieistnienie obowiązku. Przepis ustanawiający procedurę reklamacyjną nie ingeruje w ww. prawo zobowiązanego do obrony. Nie budzi zaś wątpliwości, że procedura reklamacyjna daje zobowiązanemu do wniesienia opłaty dodatkowe możliwości udzielenia wyjaśnień przez podmiot pobierający opłaty, co może doprowadzić do uniknięcia konieczności wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Przepis uchwały wprowadzający procedurę reklamacyjną nie tworzy żadnych władczych uprawnień organu pobierającego opłaty. Upoważnia wprawdzie organ do wydawania postanowień w przedmiocie zasadności reklamacji, jednak postanowienia te nie są później przedmiotem kontroli przez sądem administracyjnym. Rozpoznanie reklamacji nie zamyka również drogi do wniesienia zarzutu w postępowaniu egzekucyjnym (por. wyrok WSA w Krakowie III SA/Kr 1187/11, CBOSA).

Sąd oddalając skargę w zakresie § 16 i 17 Załącznika nr 3 do Uchwały podziela pogląd prezentowany w orzecznictwie sądów administracyjnych, że taka regulacja, wprowadzająca możliwość zwrócenia się przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego o udzielenie wyjaśnień w kwestii istnienia obowiązku

zapłaty należności za parkowanie, jest zgodna z prawem (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 stycznia 2005r., III SA/Wa 822/04 oraz wyrok NSA z dnia 9 sierpnia 2012r., I OSK 610/12) i mieści się w granicach upoważnienia ustawowego do określenia w uchwale sposobu pobierania opłat (por. wyrok NSA z dnia 9 sierpnia 2012r., I OSK 1154/12). Przewidziane w uchwale postępowanie reklamacyjne jest w interesie adresata działań administracji, umożliwiając mu przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego wyjaśnienie ewentualnych wątpliwości co do istnienia obowiązku uiszczenia opłaty, a termin rozpatrzenia reklamacji ma charakter jedynie instrukcyjny. Postępowanie reklamacyjne nie ma charakteru postępowania administracyjnego. Nie narusza zasady legalizmu ani dwuinstancyjności. Możliwość skorzystania z postępowania reklamacyjnego nie prowadzi do zmiany zasad dotyczących sposobu powstania i egzekucji opłaty za parkowanie, wyczerpanie tego trybu nie stanowi warunku umożliwiającego wniesienie zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że przepisy § 16 i 17 nie mogą zatem być uznane za naruszające prawo.

Prokurator podniósł również zarzut odnośnie nieprawidłowego oznakowania miejsc parkingowych wynikającego z § 4 pkt 1 Załącznika nr 3. W przepisie tym wskazano bowiem, że wjazdy do strefy oznaczone są znakiem D-44 „Strefa parkowania”, na którym podane są obowiązujące w danej chwili stawki opłat za postój półgodzinny i jednogodzinny, natomiast wyjazdy oznaczone są znakiem D-45 „Koniec Strefy Parkowania”.

W tym miejscu należy zauważyć, że uchwała została uchwalona w dniu 28 czerwca 2012 r. W dacie tej obowiązywało rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach, które przewidywało oznakowanie początku i końca strefy płatnego parkowania znakami pionowymi D-44 i D-45 (Dz. U. nr 220, poz. 2181 z późn. zm). Dopiero Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 23 września 2003 r. zmieniające ww. rozporządzenie (Dz. U. z 2013 r., poz. 1326) wprowadziło wymóg oznakowania strefy płatnego parkowania znakami pionowymi D-44 i D-45 oraz znakami poziomymi określonymi w załączniku nr 2. W dacie uchwalania uchwały była ona zatem zgodna z obowiązującym wówczas prawem i nie można na dzień orzekania stwierdzić, że uchwała została wydana z naruszeniem prawa.

Mając wszystko to na uwadze Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji wyroku.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Szymon Widłak

Sędzia WSA

(-) Walentyna Długaszewska

Sędzia WSA

(-) Marek Sachajko